

INGEZONDEN.

NOGMAALS OVER DE GEBORTEPLAATS VAN DODONAEUS.

De heer J. G. DE LINT heeft zich geroepen gevoeld in dit *Tijdschrift* van 28 Juli j.l. bldz. 323 een stukje te schrijven, bedoeld als steun voor de bewering van prof. E. C. VAN LEERSUM omtrent de geboorteplaats van DODONAEUS. Hij eindigt zijn ingezonden antwoord als volgt: „Mij dunkt dat deze bewijzen . . ., ons voldoende recht geven . . ., om deze stad (Mechelen) als de geboorteplaats van DODONAEUS te handhaven”.

Deze eindconclusie is onjuist en mag, na hetgeen ik in het laatste nummer van dit *Tijdschrift* en meer uitvoerig in *De Amsterdammer* van dien zelfden datum tegen bovengenoemde opvatting heb aangevoerd, ook niet langer zonder voorbehoud worden volgehouden. De punten, die de heer DE LINT „bewijzen” gelieft te noemen, zijn geen van alle historisch afdoend gedocumenteerd, zooals ik dat aan de hand der Bibliotheca Belgica heb trachten aan te toonen.

Hoezeer ik VAN MEERBEECK als DODONAEUS' besten biograaf erken en diens monographie ook waardeer, zoo heeft hij m. i. deze speciale aangelegenheid met te weinig kritiek behandeld.

De aanteekening uit het inschrijvings-register van de Leuvense Hoogeschool schijnt den heer DE LINT volkomen onbekend te zijn geweest, ofschoon die ontdekking van 1863 dateert, dus reeds meer dan een halve eeuw geleden is gedaan en in de botanische literatuur ook bekend staat.

VAN MEERBEECK heeft den opnieuw gerezen twijfel omtrent DODONAEUS' geboorteplaats nog zelf beleefd, want hij is in 1872 te Antwerpen overleden, maar zoover mij bekend, heeft hij zich over die ontdekking nooit in geschrift meer uitgelaten.

Wanneer de heer DE LINT niets anders had mede te deelen, dan had zijn stukje gevoeglijk achterwege kunnen blijven, want zijn antwoord bracht absoluut geen nieuws en het vraagteken achter de kwestie omtrent de geboorteplaats van DODONAEUS, is onveranderd blijven staan.

F. W. T. HUNGER.

DE OORZAAK VAN HET UITVALLEN DER HAREN.

Naar aanleiding van het optimistische artikeltje van collega SLOOS moeten nog eenige opmerkingen gemaakt worden. Ik geloof niet, dat thans uitgeroepen kan worden: Eureka, „de” oorzaak der kaalhoofdigheid is gevonden! Immers de verbluffend eenvoudige oorzaak in den hoed, kan niet de oorzaak zijn, om de nog eenvoudiger oorzaak, dat wij bij deze min of meer physiologische alopecia niet van „de” oorzaak kunnen spreken, hoogstens van „een” oorzaak. En al moge het dragen van een hoed één der factoren zijn, het feit, dat vele menschen een hoed dragen zonder hun haardos te verliezen, anderen bijna nooit een hoed op hun hoofd hebben of gehad hebben en reeds vroeg kaalhoofdig zijn, moet reeds tot voorzichtigheid aanmanen bij het trekken van deze conclusie. Het climax van nadeeligheid meent collega SLOOS in het militaire hoofdedksel te zien. Ik moet hem echter attent maken op een feit, dat mij zeer heeft gefraspeerd, nl. dat juist militairen (in casu beroepsmilitairen, bijv. officieren en onderofficieren) zoo weinig lijden aan kaalhoofdigheid. Trouwens, de klassieke verdeling in alopecia praematura en senilis wijst er reeds op, dat er nog iets anders bestaat dan de verdeling in blootshoofds gaan of een hoed dragen. Ook mogen wij bedenken, dat vroeg optredende alopecia dikwijls familiair is en dat bij stoornissen in de interne secretie (morbus Basedowi, myxoedeem, climacterium, graviditeit enz.) een sterke haaruitval wordt gezien. De theorie over den invloed der bloedvaatvulling, en de factoren hierop beschrijft TÖRÖK in het leerboek van RIECKE 1914, (bldz. 308). Volgens hem zouden vooral de contracties van den musc. epicranii (frontalis en occipitalis) druk geven op de schedelbloedvaten; door het beter ontwikkeld zijn van deze spiertjes bij den man verklaart TÖRÖK de meerdere kaalhoofdigheid bij mannen dan bij vrouwen; speciaal bij gestudeerde mannen (die slechts een klein gedeelte van den dag een hoed dragen) zou door het fronsen en rimpelen van het voorhoofd deze anaemie der